

27 Οκτωβρίου, 1994

[ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΕΝΤΑΥΚΑΣ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΩΝ & ΕΡΓΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 790/92)

Διοικητικό Δίκαιο — Γενικές αρχές — Αρχή της καλής Πίστης — Υποχρεώσεις της διοίκησης με βάση την καλή πίστη — Θεωρία — Αντιφατική συμπεριφορά της διοίκησης στην κριθείσα περίπτωση οδήγησε στην ακύρωση της επίδικης απόφασης περί ακυρώσεως εγγραφής μηχανοκινήτου οχήματος. 5

Μηχανοκίνητα Οχήματα — Άρθρο 5 του περί Ρυθμίσεως της Τροχαίας Μεταφοράς Νόμου του 1982 όπως τροποποιήθηκε (Ν.9/82) και Καν.9 (1)(β)(vii) των περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Κανονισμών του 1984 (ΚΔΠ 66/84) — Περιεχόμενο ρύθμισης — Κακή εφαρμογή στη συγκεκριμένη περίπτωση λόγω έλλειψης της δέουσας έρευνας προκειμένου να ακυρωθεί η εγγραφή του μηχανοκινήτου οχήματος. 10

Προσφυγή βάσει του Άρθρου 146 του Συντάγματος — Λόγοι ακυρώσεως — Έλλειψη δέουσας έρευνας — Παντελής έλλειψη δέουσας έρευνας και συντονισμού από πλευράς διοίκησης στην εξετασθείσα υπόθεση ακύρωσης εγγραφής μηχανοκινήτου οχήματος. 15

Ο αιτητής προσέβαλε την απόφαση του Εφόρου Μηχανοκινήτων Οχημάτων με την οποία ακυρώθηκε η εγγραφή του οχήματος του αιτητή (αγροτικού ταξί) του οποίου είχε προηγουμένως αναληθεί η άδεια οδικής χρήσης ως ταξί και έπρεπε να μετατραπεί σε ιδιωτικής χρήσης. Κρίσιμη για τη διαφορά ήταν επιστολή του Τελωνείου προς τον αιτητή 20

που τον πληροφορούσε ότι δεν όφειλε οποιονδήποτε δασμό για την αλλαγή καθεστώτος του οχήματός του ενώ η επίδικη απόφαση βασιζόταν ουσιαστικά στην μη καταβολή των οφειλομένων δασμών, από τον αιτητή προκειμένου να μετατραπεί το όχημα σε ιδιωτικής χρήσεως.

5

Το Ανώτατο Δικαστήριο, ακυρώνοντας την επίδικη απόφαση, αποφάσισε ότι:

1. Η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί γιατί κατά την εξέταση της υπόθεσης το Δικαστήριο διαπίστωσε την παντελή έλλειψη δέουσας έρευνας και συντονισμού από πλευράς διοίκησης τόσο στο Τμήμα Οδικών Μεταφορών όσο και στο Τμήμα Τελωνείων.

15

Ο Καν. 9(1)(β)(vii) των Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κινήσεως Κανονισμών (ΚΔΠ 66/84) δίνει στον Εφορο Εξουσία να ακυρώσει την εγγραφή οχήματος εφόσον αυτός πεισθεί ότι αυτό δεν χρησιμοποιείται ως όχημα δημόσιας χρήσης παρόλον που αυτό είναι εγγεγραμμένο ως όχημα δημόσιας χρήσης.

20

Στην προκειμένη περίπτωση ο Εφορος χωρίς να διεξαγάγει οποιαδήποτε έρευνα, βασίστηκε στην ανάκληση της άδειας οδικής χρήσης από τη Αρχή Αδειών που έγινε προ τετραετίας για να θεωρήσει ότι ο αιτητής παραβίαζε τις πρόνοιες του επίδικου Κανονισμού. Η δικηγόρος των καθ'ων επικαλέστηκε την ορθότητα και νομιμότητα της απόφασης αυτής για να ισχυριστεί ότι ήταν εύλογα επιτρεπτό για τον Έφορο να ακυρώσει την εγγραφή του οχήματος.

25

Επισημαίνεται ότι η ορθότητα και νομιμότητα της απόφασης της Αρχής Αδειών για ανάκληση της άδειας οδικής χρήσης, δεν αμφισβητείται. Εξ άλλου η πιό πάνω απόφαση υπήρξε το αντικείμενο δικαστικής εξέτασης στην *Πενταύκας ν. Δημοκρατίας* και ως εκ τούτου αποτελεί δεδικασμένο. Αντικείμενο στην παρούσα προσφυγή είναι η νομιμότητα της απόφασης του Εφόρου για ακύρωση της εγγραφής του οχήματος.

30

- 35 Ο Εφορος αν προέβαινε σε δέουσα έρευνα πριν την επίδικη απόφαση θα διαπίστωνε ότι άνκαι η άδεια οδικής χρήσης είχε ανακληθεί από την Αρχή Αδειών, εντούτοις αυτή συνέχιζε να ανανεώνεται, και ο αιτητής κατά την κρίσιμη ημερομηνία λήψεως της επίδικης απόφασης είχε στα χέρια του άδεια οδικής χρήσης που ήταν σε ισχύ. Δεν δόθηκαν οποιεσδήποτε εξηγήσεις ως προς το γιατί η άδεια οδικής χρήσης και η άδεια κυκλοφορίας ανανεώνονταν. Ούτε έγινε οποιοςδήποτε ισχυρισμός ότι ο αιτητής με δική του ενέργεια παραπλάνησε τη διοίκηση για να προβεί στην ανανέωση. Κα-

40

τά συνέπεια θεωρείται ότι την ευθύνη για την ανανέωση φέρει η διοίκηση και ότι με τις μεταγενέστερες πράξεις της ανανέωσης των δύο αδειών, η διοίκηση σιωπηρά ανακάλεσε την προγενέστερη απόφαση της ανάκλησης. Το τι συνέβηκε στην προκειμένη περίπτωση αποτελεί δείγμα αντιφατικής συμπεριφοράς της διοίκησης. Η διοίκηση με τις πράξεις της δημιούργησε μια ευνοϊκή κατάσταση για το διοικούμενο και δεν μπορεί εκ των υστέρων να την επικαλεστεί εναντίον του.

Το θέμα σχετίζεται με την αρχή της καλής πίστης την οποία πραγματεύεται ο καθηγητής Π.Δ. Δαγτόγλου στο σύγγραμά του "Γενικό Διοικητικό Δίκαιο" - Μέρος α', (έκδοση 1977).

Η έλλειψη δέουσας έρευνας και συντονισμού διαφαίνεται και στις επαφές μεταξύ του Τμήματος Τελωνείων Λευκωσίας και του Τελωνείου Λάρνακας.

2. Πέραν από τις διαπιστώσεις του για παράλειψη διεξαγωγής δέουσας έρευνας από το Τμήμα Οδικών Μεταφορών και το Τμήμα Τελωνείων, που από μόνες τους επιβάλλουν την ακύρωση της επίδικης απόφασης, το Δικαστήριο θεωρεί την ενέργεια του Εφόρου να προχωρήσει στην ακύρωση της εγγραφής του οχήματος προτού το Τμήμα Τελωνείων αποφανθεί οριστικά πάνω στο θέμα της υποχρέωσης καταβολής δασμών, βεβιασμένη. Ο αιτητής δεν μπορεί να υποστεί τις συνέπειες από την παράλειψη του Τμήματος Τελωνείων να του δώσει μια θετική και τελική απάντηση.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.

Προσφυγή. 30

Προσφυγή εναντίον της απόφασης των καθ' ων η αίτηση με την οποία ακυρώθηκε η εγγραφή του οχήματος του αιτητή με αρ. εγγραφής ΜΧ 949.

A. Ζαχαρίου, για τον Αιτητή.

M. Τσιάππα, Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ.: Ο αιτητής προσβάλλει την απόφαση του Εφόρου Μηχανοκινήτων Οχημάτων ημερ. 10.9.92 με την οποία

ακύρωσε την εγγραφή του οχήματός του με αρ. εγγραφής ΜΧ 949.

Ο αιτητής είναι ιδιοκτήτης του αδειούχου αγροτικού ταξί με αρ. εγγραφής ΜΧ 949 με έδρα την Ξυλοφάγου.

5

Η Αρχή Αδειών σε συνεδρία της στις 28.12.88 αποφάσισε την ανάκληση της άδειας οδικής χρήσης του ταξί με βάση το άρθρο 5(11)(δ) του περί Ρυθμίσεως της Τροχαίας Μεταφορής Νόμου του 1982 όπως τροποποιήθηκε, (Ν. 9/82) (παράλειψη εκτέλεσης της οδικής χρήσης για την οποία παραχωρήθηκε η άδεια), γιατί όπως αναφέρθηκε, σύμφωνα με στοιχεία που είχε ενώπιόν της η Αρχή Αδειών ο αιτητής κυκλοφορούσε το όχημα στην αστική τροχαία περιοχή Λάρισσας. Εναντίον της πιο πάνω απόφασης ο αιτητής άσκησε ιεραρχική προσφυγή στην Αναθεωρητική Αρχή Αδειών η οποία σε συνεδρία της ημερ. 26.3.90 απέρριψε την ιεραρχική προσφυγή και επικύρωσε την απόφαση της Αρχής Αδειών.

10

15

Ο αιτητής προσέφυγε στο Ανώτατο Δικαστήριο. Με απόφασή του στην *Πενταίκκας v. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 861 το Δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή και αποφάνθηκε ότι ορθά ανακλήθηκε η άδεια οδικής χρήσης εφόσον όπως διαπιστώθηκε, ο αιτητής συστηματικά και για μεγάλο χρονικό διάστημα χρησιμοποιούσε το επίδικο αυτοκίνητο στην αστική τροχαία περιοχή Λάρισσας.

20

Στις 4.8.92 ο Αναπληρωτής Εφορος Μηχανοκινήτων Οχημάτων (ο Έφορος) απέστειλε στον αιτητή την ακόλουθη επιστολή:

25

“Κύριε,

Αναφέρομαι στην απόφαση της Αρχής Αδειών με ημερ. 28.12.88 με την οποία ανακλήθηκε η άδεια οδικής χρήσης του αγροτικού ταξί σας με αρ. ΜΧ 949.

30

2. Ως Αναπληρωτής Εφορος Μηχανοκινήτων και με βάση τις εξουσίες που μου παρέχει ο κανονισμός 9(ι)(νι) των Περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κίνησης Κανονισμών του 1984 σας καλώ όπως μέχρι τις 4.9.92 αποταθείτε στο Γραφείο Εγγραφής Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Εκδόσης Αδειών Κυκλοφορίας, (οδός Διογένηους 1, Εγκωμη, Λευκωσία) για να μετατρέψετε το όχημά σας σε ιδιωτικό, αφού καταβληθούν όλοι οι οφειλόμενοι δασμοί ή και φόροι/τέλη προς τα Τμήματα Τελωνείων και Οδικών Μεταφορών, διαφορετικά, χωρίς άλλη προειδοποίηση, θα ακυρώσω όχι μόνο την άδεια δημόσιας χρήσης (Τ) αλλά και την εγγραφή του οχήματος αυτού.”.

35

40

Η πιο πάνω επιστολή κοινοποιήθηκε μεταξύ άλλων και στο Διευθυντή Τμήματος Τελωνείων. Ο Διευθυντής Τμήματος Τελωνείων στις 18.8.92 απέστειλε στον αιτητή την πιο κάτω επιστολή:

“Με αντίγραφο της επιστολής του αρ. ΜΧ 949 ημερομηνίας 4.8.1992, ο Αναπληρωτής Διευθυντής Τμήματος Οδικών Μεταφορών με πληροφόρησε πως η άδεια οδικής χρήσης του αγροτικού ταξί σας ανακλήθηκε από τις 28.12.1988. 5

Σύμφωνα με τον Περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμο οι τελωνειακοί δασμοί και φόροι από τους οποίους το όχημά σας απαλλάχθηκε κατά την εγγραφή του σαν ταξί έχουν καταστεί πληρωτέοι. 10

Καλείσθε όπως μέσα σε δεκαπέντε μέρες από σήμερα παρουσιάσετε το όχημα στον Ανώτερο Τελώνη Λάρνακας για εκτίμηση της αξίας του, υπολογισμό και καταβολή των αναλογούντων δασμών και φόρων ή προσκομίσετε στοιχεία ότι το όχημα έχει τακτοποιηθεί τελωνειακά.” 15

Η πιο πάνω επιστολή κοινοποιήθηκε στον Ανώτερο Τελώνη Λάρνακας για πληροφορία και ανάλογη ενέργεια. 20

Ο αιτητής στη συνέχεια ζήτησε από τον Εφορο πίστωση χρόνου 2 ημερών επειδή όπως ανέφερε σε σχετική επιστολή του υπήρχαν διαφορές μεταξύ των δύο Τελωνείων αναφορικά με την ημερομηνία εισπραξης δασμού. Του δόθηκε παράταση μέχρι 9.9.92 “ενόψει του γεγονότος ότι δεν κατορθώθη να επικοινωνήσουν οι δύο τελωνειακοί”. Στις 7.9.92 ο αιτητής απέστειλε στον Ανώτερο Τελώνη στη Λάρνακα επιστολή στην οποία ανέφερε ότι το επίδικο όχημα εισήχθη προ δετίας και ενεγράφηκε ως ταξί. Ανέφερε επίσης ότι μετά τη λήξη της δετούς περιόδου προτιθέτο να το μετατρέψει σε ιδιωτικής χρήσεως όχημα και για το σκοπό αυτό παρακαλούσε να εφοδιαστεί με τα κατάλληλα πιστοποιητικά. 25

Στις 8.9.92 στάλθηκε στον αιτητή η ακόλουθη επιστολή από το Τελωνείο Λάρνακας: 30

“Κύριε, 35

Αυτοκίνητο “ΜΕΡΣΕΝΤΕΣ ΜΠΙΕΝΖ” 300D, Αρ. Εγγραφής Τ.ΜΧ949, Αρ. Πλαισίου 123132-20-264625, Αρ. Μηχανής 617912-20-150 2998 κ.ε. που είναι γραμμένο σαν Ταξί από τις 23.1.82. 40

5 Αναφέρομαι στην επιστολή σας της 7 Σεπτεμβρίου, 1992, με την
 οποία με πληροφορείτε ότι προτίθεσθε να μετατρέψετε το όχημα
 10 τούτο από Ταξί σε ιδιωτικής χρήσης όχημα και σας επιβεβαιώ ότι
 εφόσον έχουν περάσει 8 (οκτώ) χρόνια από την ημέρα της εγγραφής
 του σαν Ταξί, σύμφωνα με τους ειδικούς όρους της κλάσης 5 του
 Πέμπτου Πίνακα του Νόμου 18(1) του 1992, δεν οφείλετε στο Τμή-
 μα Τελωνείων οποιονδήποτε δασμό ή φόρο κατανάλωσης, το δε
 όχημα τούτο μπορεί να αλλάξει καθεστώς.

Αντίγραφο της επιστολής αυτής αποστέλλεται στον Διευθυντή
 του Τμήματος Οδικών Μεταφορών για πληροφορία.

15

Με τιμή

.....
Ανώτερος Τελώνης.

20 Κοινοποίηση: Διευθυντή, Τμήματος Οδικών Μεταφορών, για
 πληροφορία. Η μετατροπή του αυτοκινήτου
 τούτου από Ταξί σε Ιδιωτικής Χρήσης αυτοκίνη-
 το μπορεί να γίνει, σύμφωνα με τη Κλάση 5 του
 Πέμπτου Πίνακα του Νόμου 18(1) του 1992.”

25 Στο αντίγραφο της πιο πάνω επιστολής που στάληκε στο Τμήμα
 Οδικών Μεταφορών, γράφτηκαν με το χέρι (προφανώς από λει-
 τουργό του Τμήματος Οδικών Μεταφορών) τα ακόλουθα: “Σημ.
 30 Μίλησα με τον κ. Βαβίδη ο οποίος μου ανέφερε ότι η επιστολή αυ-
 τή δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη και ο αιτητής να παρουσιασθεί ξα-
 νά κοντά του για να εξεταστεί το θέμα ξανά. Η κοινοποίηση να ακυ-
 ρωθεί.”

35 Τα γεγονότα που έχουν άμεση σχέση με την υπόθεση λήγουν με
 την ακόλουθη επιστολή ημερ. 10.9.92 που στάληκε στον αιτητή από
 τον Εφορο και που αποτελεί το αντικείμενο της παρούσας προσφυ-
 γής:

“Κύριε,

40

Αναφέρομαι στην επιστολή μου με αρ. φακέλου ΜΧ949 και
 ημερ. 4.8.92, με την οποία σας καλούσα όπως μετατρέψετε το
 όχημα σας από ταξί σε ιδιωτικό.

2. Επειδή δεν έχετε συμμορφωθεί ακυρώνω με την παρούσα επι-

στολή μου την εγγραφή του οχήματός σας, με βάση τις εξουσίες που μου παρέχονται από τον κανονισμό 9 των περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κίνησης.”

Στο παρόν στάδιο, θεωρώ χρήσιμο να αναφέρω ότι σύμφωνα με τα Τεκμήρια “Α” και “Β” που επεσύνανε στην Αίτησή του ο αιτητής, η άδεια κυκλοφορίας του οχήματος και η Άδεια Αγροτικού Ταξί κατά καιρούς ανανεώνονταν η πρώτη από το Τμήμα Οδικών Μεταφορών και η δεύτερη από την Αρχή Αδειών, και έληξαν για τελευταία φορά στις 31.12.92. Τα πιο πάνω δεν έχουν αμφισβητηθεί από τους καθ’ων η αίτηση. 5 10

Οι λόγοι για ακύρωση που πρόβαλε ο αιτητής συνοψίζονται στο ότι ο Εφορος τελούσε υπό νομική πλάνη όταν ακύρωσε την εγγραφή του οχήματος γιατί παρά την ανάκληση της άδειας οδικής χρήσης από την Αρχή Αδειών το 1988, τόσον η άδεια οδικής χρήσης όσον και η άδεια κυκλοφορίας του οχήματος, ίσχυαν μέχρι 31.12.92 εφόσον ανανεώνονταν. 15

Είπε επίσης ότι ο Εφορος δεν μπορούσε να διαγράψει το όχημα εφόσον η μετατροπή του από όχημα δημόσιας χρήσης σε ιδιωτικό οφείλεται στο γεγονός ότι μέχρι και σήμερα το Τμήμα Τελωνείων δεν έχει προβεί στον καθορισμό των δασμών ή την απαλλαγή του από την καταβολή τους. Επιπρόσθετα το Τμήμα Οδικών Μεταφορών παράτυπα και χωρίς καμιά εξουσία δεν εδέχθη την απόφαση του Τμήματος Τελωνείων ημερ. 8.9.92 ότι δεν οφείλοντο δασμοί. 20 25

Η Δικηγόρος της Δημοκρατίας αφού αναφέρθηκε στις πρόνοιες του άρθρου 5 του Ν.9/82 και ειδικότερα στα εδάφια (1), (3) και (10) ισχυρίστηκε ότι η άδεια οδικής χρήσης έπαψε να υφίσταται από την ημερομηνία ανάκλησής της από την Αρχή Αδειών, η οποία ανάκλησή της επιβεβαιώθηκε από το Δικαστήριο. Η τυχόν πράξη “ανανέωσης” της άδειας οδικής χρήσης συνέχισε, μετά την ημερομηνία ανάκλησης της ίδιας της άδειας είναι άνευ αντικειμένου καθότι με την ανάκληση δεν υφίσταται αντικείμενο για ανανέωση. 30 35

Είπε επίσης ότι το γεγονός της ανάκλησης της άδειας οδικής χρήσης ήταν από μόνο του επαρκές στοιχείο για να πεισθεί ο Εφορος ότι το όχημα δεν χρησιμοποιείτο σαν όχημα δημόσιας χρήσης και να ζητήσει την μετατροπή του σε ιδιωτικό με βάση τον Καν. 9(1)(β)(vii) των περί Μηχανοκινήτων Οχημάτων και Τροχαίας Κίνησης Κανονισμών του 1984 (οι Κανονισμοί). Λέχθηκε επίσης ότι ο αιτητής στην επιστολή του ημερ. 7.9.92 ισχυρίστηκε μετατροπή του οχήματος σε ιδιωτικό μετά την πάροδο οκτώ χρόνων από την ημερομηνία 40

εγγραφής, χωρίς να αναφέρει ότι η οδική χρήση του ταξί είχε ανα-
κληθεί από 28.12.88, και γι' αυτό ο Ανώτερος Τελώνης Λάδνακας
όταν πληροφορήθηκε από τον Έφορο την ανάκληση της άδειας ζή-
τησε να μη ληφθεί υπόψη επιστολή του ημερ. 8.9.92 με την οποία επι-
βεβαίωσε ότι δεν οφείλονταν δασμοί.

5 Η Δικηγόρος της Δημοκρατίας είτε επίσης ότι ήταν εύλογα επι-
τρεπτό για τον Έφορο να ακυρώσει την εγγραφή του οχήματος αφού
10 με την ανάκληση της άδειας οδικής χρήσης από τις 28.12.88 της
οποίας η ορθότητα επιβεβαιώθηκε από το Δικαστήριο, το όχημα δεν
μπορούσε να χρησιμοποιείται για την οδική χρήση σε σχέση με την
οποία είχε αρχικά χορηγηθεί η άδεια. Επίσης, ο αιτητής δεν είχε μέ-
σα στο χρονικό διάστημα που του παρέσχε ο Έφορος αποταθεί για
15 την εγγραφή του οχήματος σαν ιδιωτικού καταβάλλοντας τους νε-
νομισμένους φόρους.

Ο Κανονισμός 9(1)(β)(vii) τον οποίο επικαλέστηκε ο Έφορος για
να ακυρώσει την εγγραφή του οχήματος προνοεί τα ακόλουθα:

20 “9.-(1) Η εγγραφή μηχανοκινήτου οχήματος ακυρούται υπό του
Εφόρου -

.....
.....

25 Εφ' όσον ο Έφορος ήθελε πεισθή ότι -

(vii) το όχημα καίτοι εγγεγραμμένον ως μηχανοκίνητον όχημα
δημοσίας χρήσεως δεν χρησιμοποιείται ως τοιοῦτο, αφού
30 προηγουμένως τάξει εύλογον προθεσμίαν εις τον ιδιοκτήτην
τούτου ίνα αποταθή διά την εγγραφήν του οχήματος ως
ιδιωτικού μηχανοκινήτου οχήματος, καταβάλλων τον εις το
Μέρος I του συνημμένου τω Νόμω Παραρτήματος προβλε-
πόμενον διά την τοιαύτην εγγραφήν φόρον, αφαιρουμένου
του ήδη καταβληθέντος φόρου επί τη πρώτη εγγραφή:

35”

Οι διατάξεις της κλάσης 5 του Πέμπτου Πίνακα του περί Τελω-
νειακών Δασμών και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου του 1992
(Ν.18/92) βάσει των οποίων το όχημα του αιτητή επωφελήθηκε των
40 δασμολογικών απαλλαγών προνοούν επίσης ότι αν “μέσα σε οκτώ
χρόνια από της εγγραφής του το υπό αναφορά όχημα καταταγεί σε
άλλη κατηγορία, εγγραφεί ή χρησιμοποιείται για άλλο σκοπό και
όχι ως ταξί ή δημόσιας χρήσης ο ιδιοκτήτης του οχήματος οφείλει
όπως, κατά το χρόνο που επενεργείται η μετατροπή αυτή, καταβά-

λει στο Διευθυντή κάθε ποσό το οποίο κατά την κρίση του Διευθυντή παριστάνει τη διαφορά μεταξύ του ποσού που έχει ήδη καταβληθεί και του δασμού και φόρου κατανάλωσης που πρέπει να πληρωθούν για το όχημα:”.

5

Αφού μελέτησα τις αντίστοιχες θέσεις και εισηγήσεις των δικηγόρων των δύο μερών κατέληξα στο συμπέρασμα ότι η επίδικη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί γιατί κατά την εξέταση της υπόθεσης διαπίστωσα την παντελή έλλειψη δέουσας έρευνας και συντονισμού από πλευράς διοίκησης και εδώ αναφέρομαι τόσο στο Τμήμα Οδικών Μεταφορών όσο και στο Τμήμα Τελωνείων.

10

Ο Καν. 9(1)(β)(vii) δίνει στον Εφορο εξουσία να ακυρώσει την εγγραφή οχήματος εφόσον αυτός πεισθεί ότι αυτό δεν χρησιμοποιείται ως όχημα δημόσιας χρήσης παρόλον που αυτό είναι εγγεγραμμένο ως όχημα δημόσιας χρήσης.

15

Στην προκειμένη περίπτωση ο Εφορος χωρίς να διεξάγει οποιαδήποτε έρευνα, βασιίστηκε στην ανάκληση της άδειας οδικής χρήσης από την Αρχή Αδειών που έγινε προ τετραετίας για να θεωρήσει ότι ο αιτητής παραβίαζε τις πρόνοιες του επίδικου κανονισμού. Η δικηγόρος των καθ' ων επικαλέστηκε την ορθότητα και νομιμότητα της απόφασης αυτής για να ισχυριστεί ότι ήταν εύλογα επιτρεπτό για τον Έφορο να ακυρώσει την εγγραφή του οχήματος.

20

25

Επισημαίνεται ότι η ορθότητα και η νομιμότητα της απόφασης της Αρχής Αδειών για ανάκληση της άδειας οδικής χρήσης, δεν αμφισβητείται. Εξ άλλου η πιό πάνω απόφαση υπήρξε το αντικείμενο δικαστικής εξέτασης στην *Πενταύκας ν. Δημοκρατίας* (1992) 4 Α.Α.Δ. 861 και ως εκ τούτου αποτελεί δεδικασμένο. Αντικείμενο στην παρούσα προσφυγή είναι η νομιμότητα της απόφασης του Εφόρου για ακύρωση της εγγραφής του οχήματος.

30

Ο Έφορος αν προέβαινε σε δέουσα έρευνα πριν την επίδικη απόφαση θα διαπίστωνε ότι άνκαι η άδεια οδικής χρήσης είχε ανακληθεί από την Αρχή Αδειών, εντούτοις αυτή συνέχιζε να ανανεώνεται, και ο αιτητής κατά την κρίσιμη ημερομηνία (10.9.92) είχε στα χέρια του άδεια οδικής χρήσης που ήταν σε ισχύ. Δεν δόθηκαν οποιεσδήποτε εξηγήσεις ως προς το γιατί η άδεια οδικής χρήσης και η άδεια κυκλοφορίας ανανεώνονταν. Ούτε έγινε οποιοσδήποτε ισχυρισμός ότι ο αιτητής με δική του ενέργεια παραπλάνησε τη διοίκηση για να προβεί στην ανανέωση. Κατά συνέπεια θεωρώ ότι την ευθύνη για την ανανέωση φέρει η διοίκηση και ότι με τις μεταγενέστερες πράξεις της ανανέωσης των δύο αδειών, η διοίκηση σιωπηρά ανακάλε-

35

40

σε την προγενέστερη απόφαση της ανάκλησης. Το τι συνέβηκε στην προκειμένη περίπτωση αποτελεί κατά την άποψή μου δείγμα αντιφατικής συμπεριφοράς της διοίκησης. Η διοίκηση με τις πράξεις της δημιούργησε μια ευνοϊκή κατάσταση για το διοικούμενο και δεν μπορεί εκ των υστέρων να την επικαλεστεί εναντίον του.

Το θέμα σχετίζεται με την αρχή της καλής πίστης την οποία πραγματεύεται ο καθηγητής Π.Δ. Δαγτόγλου στο σύγγραμμά του “Γενικό Διοικητικό Δίκαιο” - Μέρος α’, (έκδοση 1977) από το οποίο προέρχεται και το ακόλουθο απόσπασμα (σελ. 106):

“Από την αρχή της καλής πίστεως προκύπτει ότι (όπως ο ιδιώτης έτσι και) η διοίκηση δεν δικαιούται να εκμεταλλευθεί ή, ακόμη λιγότερο να δημιουργήσει καταστάσεις πλάνης, απάτης ή απειλής. Το Συμβούλιο της Επικρατείας εφαρμόζει μάλιστα στην διοίκηση την λεγόμενη αρχή του estoppel (χωρίς βέβαια να την αναφέρει ρητώς) κατά την οποία η διοίκηση δεν δικαιούται, επικαλούμενη τις ίδιες της παραλείψεις, στις οποίες δεν συνέπραξε ο ιδιώτης, να αγνοεί μιά ευνοϊκή για τον ιδιώτη πραγματική κατάσταση, δημιουργημένη από πολύ χρόνο και να αρνείται την υπέρ του ιδιώτη συναγωγή των ωφελημάτων και νομίμων συνεπειών που προκύπτουν από αυτήν.”

Καθόλα σχετικό θεωρώ και το ακόλουθο απόσπασμα από τα Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας 1929-1959 στη σελ. 159:

“Δεν δύναται η Διοίκησης, επικαλούμενη ίδιας αυτής παραλείψεις, εις άς ουδόλως συνέπραξεν ο ενδιαφερόμενος, να αγνοή την καλοπίστως δημιουργηθείσαν επί εύλογον διάστημα υπέρ του διοικουμένου πραγματικήν κατάστασιν και να αρνήται την υπέρ αυτού εφαρμογήν των εξ αυτής απορρεόντων ωφελημάτων και των νομίμων συνεπειών: 2024 -2025 59).”

Η έλλειψη δέουσας έρευνας και συντονισμού διαφαίνεται και στις επαφές μεταξύ του Τμήματος Τελωνείων Λευκωσίας και του Τελωνείου Λάρνακας. Ο ισχυρισμός της Δικηγόρου της Δημοκρατίας ότι ο αιτητής με την επιστολή του της 7.9.92 δεν ανέφερε ότι η άδεια οδικής χρήσης του οχήματός του είχε ανακληθεί από τις 28.12.88 και συνεπώς δεν είχε περάσει η ρετία που χρειαζόταν για να απαλλαγεί από την επιβολή δασμών, δεν αποτελεί δικαιολογία για την παράλειψη της διοίκησης να διεξάγει τη δική της έρευνα. Εν πάση περιπτώσει παρατηρώ ότι το γεγονός της ανάκλησης της άδειας οδικής χρήσης από 28.12.88, είχε τεθεί ενώπιον του Διευθυντή

Τμήματος Τελωνείων με την επιστολή του Εφόρου ημερ. 4.8.92 και σε μεταγενέστερο στάδιο τέθηκε και ενώπιον του Ανώτερου Τελώνη Λάφρακας για πληροφορία και ανάλογη ενέργεια [βλ. επιστολή του Διευθυντή Τμήματος Τελωνείων προς τον αιτητή ημερ. 18.8.92, (πίο πάνω)]. Το γεγονός της ανάκλησης ήταν ενώπιον των τελωνειακών αρχών ευθύς εξ αρχής και δεν τίθεται θέμα παραπλάνησης τους από τον αιτητή. Όταν ο Ανώτερος Τελώνης πληροφόρησε τον αιτητή με την επιστολή του ημερ. 8.9.92 ότι δεν όφειλε οποιουοδήποτε δασμούς, είχε ήδη τεθεί ενώπιόν του το γεγονός της ανάκλησης της άδειας οδικής χρήσης από την Αρχή Αδειών από 28.12.88. 5 10

Πέραν από τις διαπιστώσεις μου για παράλειψη διεξαγωγής δέουσας έρευνας από το Τμήμα Οδικών Μεταφορών και το Τμήμα Τελωνείων, που από μόνες τους επιβάλλουν την ακύρωση της επίδικης απόφασης, θεωρώ την ενέργεια του Εφόρου να προχωρήσει στην ακύρωση της εγγραφής του οχήματος προτού το Τμήμα Τελωνείων αποφανθεί οριστικά πάνω στο θέμα της υποχρέωσης καταβολής δασμών, βεβιασμένη. Ο αιτητής δεν μπορεί να υποστεί τις συνέπειες από την παράλειψη του Τμήματος Τελωνείων να του δώσει μια θετική και τελική απάντηση. 15 20

Για όλους τους πιο πάνω λόγους η προσφυγή επιτυγχάνει. Η επίδικη απόφαση ακυρώνεται με έξοδα υπέρ του αιτητή.

Η προσφυγή επιτυγχάνει με έξοδα.